

«Хай мирно сплять собі мерці;
Нам — піклуватися живими!» —
Так ти казав, — та речі ці
Остались краще б хвильовими!
Безрадість людського життя
В нас одбере до краю сили, —
І от з душі спливе чуття —
В сльозах припасти до могили.
Бо на гробах людей святих,
Що твердо гинули від ката,
Шукає кожен з нас утіх,
Любові учиться до брата.
Що наша дійсність? Ревіт гріз,
Невтихомирне пекло смаги...
Багацько ллється в світі сліз,
Та дуже мало щось розваги!

Одну відраду нам дають
Гіркі конання рабських станів:
Зародком ліпшого стають
Ті скорби горя та кайданів.
Насунуть дні: все згине, все
Приглухне в лоні, крім розпуки...
Що ж наші сили піднесе,
Запинить нам дошкульні муки?
То — світла думка про мерців,
Про те, як гинли певні браття...
Вона знов викличе борців,
До бою знов натхне завзяття!
Шануймо ж пам'ятки оті;
Хай про минуле грають струни!
Немає величі в житті,
Так є зате величні труни!